

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Vihning
 Härad: Uppvidinge - fl. Adress: Tuvåkra, Kvålsnåla
 Socken: Ålgö m. fl. Berättat av: Densamme m. fl.
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1874 i Ålgö.

Visor:

- s. 1-68.
- "I låga ryttartorp --" s. 1.
- "Född på landet jag var ---" s. 7.
- "Jungfrun satt i högan loft ---" s. 9.
- "På Bohusläns kust ---" s. 14.
- "Långt från främmande land --" s. 18.
- "Det gick en jungfru uti hage --" s. 21.
- "En sjöman älskar havets våg --" s. 23.
- "Varthän du stötte sjöman. s. 24.
- Beräringvisor: "För året artonhundra --" s. 28.
- Balladvisa: "I året artonhundra --" s. 31.
- "Upp psaltare o. harpa --" s. 38.
- "När kvällen kommer ---" s. 39.
- Visa om Pinnatops frun s. 44.

Skriv endast på denna sida!

"Kä härnär är ja träffa Lina ---" s. 53

"Kä ja ge Fan uti herrgåls Ola ---" s. 55.

"Om välgörenheten kunde framgång
vinna ---" s. 57.

Kallavisa: En vis vi vill sjunga -- s. 59.

"Hör du saukt Öjarn ---" s. 64.

Landskap: Småland.

Upptecknat av: Carl Viking

Härad:

Uppvidinge, m. f.

Adress:

Freråkra² Ricksnåla

Socken:

Roghult, m. f.

Berättat av:

Carl Viking m. f.

Uppteckningsår:

1941

Född år

1874 i Roghultsnåla

Uppteckningen Utgör omedelbar
förfäktning på gamla av mig
sjungna och spelade folk-
visor från min ungdom.

Vol: 2.

Sidor 31 — 36

Skriv endast på denna sida!

35.)

ACC. NR. M. 7496:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Obs! Här följer närmast en vacker
historisk visa om en f.d. Husar, som
i Gust II-re Adolfs krig hjälpte sig upp
till "Ryttmästar Sittlerlad." Visan
sjungs med förkärlek av våra
Husarer i min ungdom.

N° 11.

v. 1. I låga ryttarborpet vid Höga Kanne-
berg, där satt en ensam kvinna,
som snön var kindens färg. Och
lärne föll i linet på vilket klungade
spann, och långsamt uti spisen
den såa veden brann.

v. 2. Med förklädsnibben fräghan
emot ögat fog nu är det så är sen
min öka frän mig drag, uti den
Polska fejden, men ej ett enda ord
jag hört från hvar en sedan.

36.)

ACC. N.R. M. 7496:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

visst ligger han i jord;
v. 3. Visk är han från mig bagen av ku-
lor eller järn och borta är min gläd-
je, min stolthet och mitt värk. Och
gossen som vi hadde när han drog
hemifrån, den hauer Herren tagit,
och jag väl gråta må.

v. 4. Men molet höll mig oppe i mån-
gen vinter än, jag trodde att jag
skulle få återse min vän. Men vän-
nen kom dock aldrig ej hälsning
eller bud, kanhända att han
lever, men han har mig glömt,
Gud.

v. 5. Så kvad den arma Oluf en kulan
vinterkväll, han såg bedrävad
kring sig i sitt flykta fjäll. Så
hördes steg därute, han knäppt sig

38)

ACC. N.R. M. 7496:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

resa hant, förrän i skugan trädde
en skållig riddarmann.

v. 6. Han hälsade "godafast, godafast
och Guds fred, jag kommer ifrån
kriget allt från dess rätta led, jag
fräktat har min gångare, ni lä-
nar mig väl hus, och låter mig få
vila hos er till dager gus."

v. 7. Förfärad hörde Elin den granne
ryttarns ord, jag är en fattig kvin-
na och ensam på vår jord, har
ingenking att bjuda en sån förnä-
mer gäst, bekäns dock icke heller
blott fader till min häst.

v. 8. Jag fader har tillräckligt ren var-
gen ren min ko, en sådan skållig
herre om ant jag ej kan tro, jag vä-
gar därför be dig ers Nåd att pitta

38.)

ACC. N.R. M. 7496 4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ner, men jag går ut en vändning och
härken fader ger.

v. 9. Sitt kvar min gada kvinna, det
har jag redan gjort, fyrtan ton
en krigsrnan har för sig på vår ort.
Ni kommer då från kriget brast
Elin häftigt ut, det gör jag raka
vägen, nu är det tynkligt slut.

v. 10. Om annat låt oss tala, jag är
av kriget mätt, här är så mätt och
freuligt allt uppå bästa rätt, och
sjölu i unga åren mig synes att
Ni är, vad gör väl att hå en sam
Ni lyckas vara här.

v. 11. Det är vår Herres vilja Hans lag
och icke min, jag svårt har bli-
vit prövad, och sorgret är mitt

39.)

ACC. N.R. M. 7496 :5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sinu. Min man gått ut i kriget, och
troligt är han död, jag har ej hört
det minsta från honom i min nöd.

o. 12. Man bör ej tro det värsta, var
riddarmannens svar, ty om han
själu har fallit, så finnes männer
kvar. En sådan härlig kvinna en
krigsmän ej försmå. Han kenne
säkert äkta, om löfte blott han gör.

o. 13. För Guds skull käre herre, ack tala
icke så, med Ola vill jag frögen igenom
livet gå. Och om sin egen trohet min
Ola mot mig bröt, då vill jag då o,
herre var råkten bliu slät.

o. 14. Gråt ej, säd riddarmannen i
en förändrad ton, de tjänster han

40.)

ACC. N:R. M. 7496:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

förrättat vid Liljehöks skvadran, i
Sverges händer nämnas och även
fått ett rum, han räddade sin ka-
nung i träppningen vid Skum.
o. 15. Förvisad jag mig känner och tror
att det är så, en blick syns därvid lya
ur Eolins ägon blå. För har han räd-
dat kungen, vad häves mig lågrät,
han dogt oss båda fragna, min Ola
mig förlät.

o. 16. Det gör han av allt hjärta med rid-
darmannen bält och släp den häp-
na kvinnan intill sitt bröst au stäl.
Du är en herrlig kvinna och åt mig all
förgad; fast du den Ola blivik "Bytt-
mästar Silverlad."

Obs! När våra husar efter slutat möte reda till
Kräksmåla Gästgivarvärd, så sjunga Samduna
visa så det ekade i kyrksty.

41)

ACC. N.R. M. 7496 7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gammal Gardiskisa efter F. d. Gardis-
ken Mow Sal. Jöd omkring 1920. i Björke-
bo, Älgshultsacken.

Nº 12.

v. 1. Född på landet jag var nära Vim-
merby stad, värte opp likt den övri-
ga fänad; och om bort sprungen
här, fick jag gna må nitra, på det
värkte i vallareben en.

v. 2. När sen fullväxt jag blev, var jag
här med besked. i en flicka och
hon hette Greta. Klädd stilig hon
var, fet och mollig och har, mer än ryg-
gen en 18-tums pläta.

v. 3. Blev så märkt en dag uti Vim-
merby stad repte dit köpte halvdug
här Greta. Träffte Anders och Jan, söp
må den hela dän, så jag knappast

mig hem kunde sketa.

v. 4. Så en värvare kom; Han mig
frågade om jag vill tjäna Konglig
Majestät och kranan; Uniform skall
du få, pickelhuvu likadå; bättre är
än ansa oxarna och korna.

v. 5. Har du best bli Gardist, svara ja
först som sist, du till Löjtnant snart
nog avanceras. Du får ärtor, gröt
och fläsk och på morgonen en
bäsk; vackra flickor får du kys-
sa m. m.

v. 6. Jag var fuller & glä, & jag svarade
genast ja, glände bort både Greta
och korna. Och till Hockholm jag
for, Jessus vä den skän var klar,
& ja frampte där, så jag rent slet
ut skorna.

43.)

ACC. N:R. M. 7496:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 7. Och så så blev jag gardist, men
fy fan vad det var trist uppå Gårdet
bland kuckar att valla. Nu har
jag lärt veta hut, men när tiden
den är slup, är det jag sam hem till
Preka mig knallar;

N° 13.

En irligamål. Råfsmansvita, så
jag lärt av mormor.

v. 1. Gungfrun satt i hägan loft och
sydde gull grå skinn; då kom en
liten båtsman och tittade där in-
Men de spelte, de spelte gullbärning.

v. 2. Och hör du lille båtsman, vad jag
vill säga dig: Har du lust att spela
gullbärning med mig? - Men de spelte om.

Handwritten note at the bottom of the page.

44.)

ACC. NR. M. 7496 : 10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 3. Nog har jag lust att spela gullfär-
ning med dig; men jag har intet råd att
gull att sätta opp med dig; men de spelkar o. v.

v. 4. Du kan ju sätta opp din vadmal-
fröja grå; och därmed så sätter jag min
silkeskjörtel blå; men de spelkar o. v.

v. 5. Den första gullfärningen på tav-
bordet vann. Den lille båtsman tappade
och skåna jungfrun vann; men de spelkar o. v.

v. 6. Nu får du sätta opp dina vadmal-
byxor grå; och därmed så sätter jag min
silkeskjörtel blå; men de spelkar o. v.

v. 7. och andra gullfärningen på tav-
bordet vann; den lille båtsman tappade

och skåna jungfrun vann, men de spelte o.s.v.

v. 8. Nu får du sätta opp dina gamla
nätta skor, och därmed så rätter jag
min ära och tro, men de spelte o.s.v.

v. 9. Den tredje gullbärningen på tavellbor-
det vann, skåna jungfrun han tappade
och lille båtsman vann, men de spelte o.s.v.

v. 10. Och här du lille båtsman nu skynda
bort från mig, en silkesstickad skjorta
den vill jag gea dig, men de spelte o.s.v.

v. 11. En silkesstickad skjorta, den tar jag
var jag kan, men jag vill ha den
jungfrun, jag med gullbärning vann,
men de spelte. o.s.v.

46.)

ACC. NR. M. 7496 : 12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 12. Och hör du liksom båtsman, nu skynda
från mig, så stolt ett skepp på ha-
vet det vill jag giva dig, men de spelte, o. sv.

v. 13. Ett skepp som går i havet det har
jag när jag kan, men jag vill ha den
julingfrun, som jag med kärning vann,
men de spelte, o. sv.

v. 14. Och hör du liksom båtsman, nu skynda
dig från mig, ett slott, därtill en
fästning dem vill jag giva dig, men de spelte, o. sv.

v. 15. Ett slott samt och en fästning,
dem har jag var jag kan, men jag vill
ha den julingfrun, som jag med kär-
ning vann, men de spelte, o. sv.

v. 16. Och hör du liksom båtsman nu

48.)

ACC. N:R. M. 7496-13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

skynda dig frå mig; min faders
halva rike, det vill jag giva dig men
de spelte.

v. 17. Sin faders halva rike, det får jag
när jag kan, men jag vill ha den jung-
frun, som jag med pärning vann, men
de spelte, o. s. v.

v. 18. I skän jungfrun går nr kammarer
han krustar oft ritt här, Gud nåd mig
arma flicka ett sånt giftermål jag får,
men de spelte, o. s. v.

v. 19. Men båtsman går på golvets kan
leker med ritt svärd; du får ett bättre
giftermål, än nämpen du är värd,
men de spelte, o. s. v.

v. 20. Jag är väl ingen båtsman, fast
eder lyckas så; jag är den högste kunga-
son i England munde gå, men de spelte o. s. v.

48.)

ACC. N:R. M. 7496 : 14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 21. Är du den högste kungasen i Eng-
land månde gå, så ger jag dig mitt hjär-
ta, ja om jag hade två; - Men de spel-
te, de spelte quell'ärning.

N° 14.

En gammal, vacker, visa, som sjungs
allmänhet bland oss i min ungdom.

v. 1. På Bohusläns kust bland skären de
grå där ser man en grå med ett an-
kare på, den saknar all klädes och krau-
sar och band, dess prydnad består
av havsskum och sand.

v. 2. Bland åldriga granar, som väx-
a på strand, där såg man en fiska-
reflicka ibland; hon sitter så stilla
med hand under kind och lysnar
så tankfullt till rusande vind.

v. 3. Hon suckar så tungt, o, hur mörkt

79)

ACC. N:R. M. 7496 : 15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det ju är att vara så skild från den vän
man har kär, o brusande bölja, o dånande
hav, var följer du vännen, säg är du
hans grav?

v. 4. Eller har han mig glämt och tagit
en ann. o, Gud, denna tanke kan ej vara
sann, han svar mig ju troget innan
han reste bort och lovade komma
tillbaks innan kort.

v. 5. Han sade mig och när han slöt
mig i famn och lovade skriva så snart
han kom i hamn; men ej några sa-
der jag från honom fått fast nu
frönke är sen den dagen förgått.

v. 6. Med sorg i mitt så ensam jag går
med sällskap av böljan som skum-
mar och slår, o brusande bölja och

50.)

ACC. N:R. M. 7496 : 16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mörkblåa skär i ären de enda, som jag
håller kär.

v. 7. Han knyter så sakta sitt böjande
hår; och genast han neder till havs-
stranden går; där viskar han åter
sin älskares namn och kastar sig
sedan i vågornas fann.

v. 8. En kort tid därefter ser flickan
försvann, man liket av henne i vågor-
na fann, då fick han sin grav in-
vid granarnas fot; där vilas han
trygg ifrån stormarnas hot.

v. 9. En själman där kom från det
stormande hav låp resa ett ankare
uppå hennes grav, på ankarin han
intryckt med gyllene ord "Här vi-
lar den flicka, jag älskat på jord."

v. 10. Men kattegåtts vågor de skummar

51.)

ACC. N:R. M. 7496:17

LUNDS, UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och slår mot Bohuslansskären är
ifrån är, och sagat om den, som i
graven blev gämb av fiskarbefolk-
ningen aldrig blir glämb.

N° 15.

Nu följer en enastående vackert sjä-
mansvisa. Jag fick lära visan på föl-
jande sätt. När jag omkring 1900 var
Ballare på Skockholm - Nymansta-
nen, så var jag inne i Stockholm
ett tag. På natten låg jag i ett hotell
som het "Tegner" och låg nära ves-
terlånggatan i Gamla staden. På mor-
ganen kom ditopp en liten 12. års
vikklädd flicka och sålde Törnra-
sor och så sjöng hon visan för
att på en slunt av oss. Jag sade åt
den lilla roeringen om du läser upp

52.)

ACC. N.R. M. 7496 : 18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

visan så fort jag skriver opp den i
min anteckningsbok, så får du 1. kra-
na av mig. Den lilla blev förfjuskad
och jag fick visan på så rätt. Nu
har jag den endast i minnet.

v. 1. Långt från främnande land
hem till fädernestrand kom en yng-
ling på svallande sjö. Klappet lyske
och lag, några taner han slag på
sin harpa då kusten han såg.

v. 2. Friska i förlig vind för mig port,
som en hind, du mitt fartyg på
genuggande sjö. Både fjärran och
när huru mitt mak mig ler du
min barndoms förkoliga G.

v. 3. Lär min flicka han bor, och

53.)

ACC. N:R. M. 7496 : 19

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

på henne jag tror, hennes hjärta
är bättre än guld. Utan kärlek kan
har för min äldrigt far varit mer än
en dotter så kuld.

v. 4. Nu är stranden så när, men jag
ser ingen där eller är och min syn
så förvänd, jag kan intet förstå, att
i stugan också ingen synes och dör-
ren är stängd.

v. 5. Men nu skymtar där fram bort-
om ängshjärtars stam lilla stugan
med fönstret uppså. Sprax bredvid
på en håll står det vackra ka-
pell skjuter spiran mot himlen den
blå.

v. 6. För mig öppnar ett ljus dam ha
gått till Guds hus, det är sabbat och
dit vill jag gå. Att i sång och i bön

54.)

ACC. N.R. M. 7496 : 20

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

facka Gud, som på Ön har beskat-
mat de älskade två;

v. 7. Till de älskade två var väl bre-
vet också var väl framme med
hälsning och bud. Elfi härligt vart
sönt och i hoppet hur skönt att få
famma sin far och sin Brud;

v. 8. Uppå kyrkogård såg han så sorg-
sen i håg tvänne gravar, som grä-
vades nyss. Ej hans arming be-
drog, men hans hjärta det slog
så att man varje slag kunnat höra.

v. 9. I de gravarna nu vora gämda
de tvänne han älskade hägst up-
på jord. Han ej mera dem fann,
då hans glädje försvann, och
vid harpan han kvad dessa ord.

55.)

ACC. NR. M. 7496:21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Friska i förlig vind för mig för mig
fort, som en vind du mitt färfyg
på gungande sjö. För mig långt
från den ö där min kärlek såg dö,
O, farväl älskad fader och mö.

Nº 16.

v. 1. Set gick en jungfru uti en hage
till henne kom där en ung själman. Och
varför går han sådär allena, giv
mig ett hjärta, som jag begär.

v. 2. På er begäran kan jag ej svara, ty
jag är utdö för ringa skänd. En
hjärtman kan jag väl vara, men
allrakärestan kan jag ej bli.

v. 3. Jag har en vän, ja om han lever,
som för sju år sen reste bort från
mig. Och lever han, så har han mitt

56.)

ACC. N.R. M. 7496:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hjärta, men är han död, så har Gud
hans själ.

v. 4. Jag är den vännen, som för sju
är sen, som för sju är sen för bort
från dig. Kom skåna jungfru i mina
armar, jag är den vännen, ja visser-
lig.

v. 5. Och är det sanning allt vad du
säger, så vis mig ringen, som du
fick av mig. Ja, här är handen, ja
här är fingret, ja, här är ringen, som
jag fick av dig.

v. 6. Och jungfrun skadas, han skadas
ringen, till dess han blekade och föll
till jord. Så tog han henne på sina
armar, och kyssade henne så innerlig.

v. 7. Och hören flickor ja flickor alla

58)

ACC. N:R. M. 7496:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och denna visan läggen på ett sin:
Ja, varen sådne mot edra goster, som
denna flicka var mot gossen sin.

Nº 18.

En kort men synnerligen vacker sjämans-
visa, melodien lämpar sig bra för skilla
Val.

v. 1. En sjäman älskar havets våg ja
vågornas brus. Hör stormen skakar
matt och låg hör stormarnas rus. Far
väl, farväl, förtjusande mö, vi kam-
ma väl snart igen.

v. 2. Min fragna flickas varma kys
hör vågornas brus! För riva gången fick
jag kys, hör stormarnas rus! Far
väl, farväl förtjusande mö, vi kam-
ma väl snart igen.

v. 3. Han viskar ämt och lytt mitt

58.)

ACC. N:R. M. 7496:24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

namn vid vågornas brus. kom snart till-
baka i min famn från stormarnas
rus. Förvål, förvål, förfjusande måori
komma väl snart igen.

Nº 18.

Men följer en vacker sjömansvisa
som är (verkligt pamp) som en skånska
(fullriggare,) som hette "Skulda," men
förliste på "Saggers bank." Visan sjöngs
mycket då jag var i cirka 30. år ålder
och var mycket populär en tid.

Mycket vacker till Fiob.

v. f. Varthän du stolke sjöman, varthän
står all din häg, långt bort ifrån
din hemort, på kalla havets väg.
Men kom snart tillbaka du stolke, jä-
makros, du lämna skall din flicka,
din väna kärleksros.

59)

ACC. N:R. M. 7496:25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 2. Och ner till skeppet "Skulda" fy så var
skonarens man, en vacker yngling
ilar ifrån sin flickas famn. med kä-
rar kypa vinden, han gav till avskeds-
ord, att ifrån henne skiljas sin bästa
vän på jord.

v. 3. Skulda lättar ankare och regel sätts
fäst, nu gäller det i hamnen ej längre
ligga still, och gada regeldukar en
vinden fyllas snart, och "Skulda" plä-
jer vägen allmed en driftig fart.

v. 4. Och resan den gick lyckligt ner till
Ortindiens kust, bland alla sjömän
var det blott glädje liv och lust. Och
"Skulda" vänder åter och styr mot sä-
ker hamn, blott en av dem fick skåda
sitt kära fosterland.

60.)

ACC. N.R. M. 7496:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 5. Sj nu har himlen mulnat och vågar
börjat gå, och sjömännen i sin ordning
vid rakt och rader stå. Så ljöd kapte-
nens stämma, "Fort bärga reglen, fort!
de lydde hans befallning och detta in-
om kort.

v. 6. Och snart var inrebergad varenda
segelduk, och uti lammna riggen hörs
stormens vilda hjut, en våg förhöjde
skeppet till en förfärlig höjd, försvun-
nen var för alltid de glada sjömäns
fröjd.

v. 7. En våg gick över skeppet, och alla
ropte nu: att uti vågen kämpar kap-
tenens unga fru. Kaptenen såg sin
maka, när han gick över bord, och
bittra tårar fälles, ty sorgen den var
stor.

61.)

ACC. N.R. M. 7496:27.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.8. En båt från "Skuldras" reelingi Nord
sjön sänkes ner, men den slags uti
spillror utau en bölja vred, och sex
matrosar, som uti den samma var,
i havet där de låga, där punga de
sin grav.

2.9. Så härs kaptenens stämna, "blott
lyd mig än en gång. Vi ser nu stu-
ket malkas vår tid blir ej så lång. Gå
bort och kapa riggen. Han rullar
ganska hårt; och spåta vi på grun-
det, då blir vårt öde svårt.

2.10. Och "Skuldras" matrosar falla ned
ett förfärligt brak, och skyhägt viger
svalla utöver öedlöst vrak, och snart
var allt försvunnet uti det salta
hav, i havet alla låga och punga där
sin grav.

(62.)

ACC. N:R. M. 7496:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gammal antyckt Beväringssång

v. 1. För året artonhundra och åttio,
som skrius i år till heden vi marke-
ra i våra unga år; att lära oss exe-
ra och bli tillapper militär, som
kung och land försvaras mot fien-
dernas här.

v. 2. En dag uti maj månad då dro-
go vi åstad; vår kras mål var "Katt-
fred," vi var en ståtlig rad; vi nå-
de fram till heden förutan ynke-
dum och alla voro muntra, det må
Ni tro oss om.

v. 3. Vi möttes av befälet som oss sam-
händer tag, och snart i kranans klä-
der, så till krigare vi stod; med ren-
sel oppa ryggen och så gevär i hand,

63.)

ACC. N.R. M. 7496:29.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sen var vi alla reda att blöda för
vårt Land.

v. 4. Yfält vi pinga ligga den kosta
sammarnatt, och alla var vi muntre
och fulla utan skatt, men "kysnad"
hördes ljuda, vi såd var en god
natt; sen fick vi hålla käften och
sluta med vårt skrätt.

v. 5. Vi ställdes upp i ledet, korpalen i
låren gick; men det var Fan så ma-
rigt att svetten av oss gick, nog fick
man beta ryggrugg och drummel
och bulvare, men snart så blev vi va-
na, värst var det första dag.

v. 6. Vi lärde oss marschera och "känna
vårt genär;" men nog fick korpalen
med oss ha stort besvär; helt visst har
fick erfara att vi ej gav Pardon, fy, små-

64)

landspislar äro ej födda till Pultra.

v. 7. På maten var ej klagan, den stod oss kunnligt bi, viunga fläsk och ärtor m. m. lät mej si, men magdet hända kunde allt under skämt och räng vi svängde våra rockskärt i gräten mången gång.

v. 8. Så gick den korta tiden blott 15 dagar lång, sen fick vi vända åter till hemmet utan sväng, ty dåtidskran var ringa, ej förbade oss up för krig det var det ringa, vi slappa att "Gå ut!"

v. 9. Dock må vi städs va redo i gamla Sverges land, vi vet ej tid ej stunder när ofred när vartkrand, att värna om vår frihet, det av sam fäder gav, vi hört hellre geer än att bli andras klav.

65.)

ACC. N:R. M. 7496 :31.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N° 20. Rallarvisa.

v. 1. Gåret årshundrade och Lär till mitt-
sju, ett oblikt öde drev mig i vida vält-
den ut. Jag reste upp till Stockholm
en solig sammandag, min hela lev-
nads farkast höll på att gå i kvad.

v. 2. Med "Maran" oppå ryggen från
storstaden jag stack till Öarna å-
demarker att bo i en Barack. Det fäst-
ta rallarlivet min fädkrak måste
bli, min levnads kigg jag kapat,
och ingen stod mig bi.

v. 3. Ybland kamrater många opp till
ett pentital; jag frågte efter "Basen"
för detta arbetslag. Snart fann
jag "Tjappar = Puders" ly så var "Basen"

66.)

ACC. N.R. M. 7496:32.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

namn, och snart ibland de andra
jag var en rallarmann.

v. 4. Men först skall rallarin "Krym-
pas", för att bli god kamrat; ty pe-
den den var sådan i glada gossars
lag. En "dricka" och en "Mullbänk" på
man jag glatt bestod, sen var man
"ärligt" Subbad i rallarlagen skad.

v. 5. Ty Jan vad det var snettigt, när
solen brände het, förvissa må vi
veta, man arbette och slet. På rallarus
magra kinder i pärlor svetten göt
tillsatt i sprida strömmar i schak-
ten ner den flöt.

v. 6. Det dugde ej att slinka, nej endast
blinka på; ty alla äro lika och sam-
ma lön man får. En rallar får ej

67.)

ACC. N:R. M. 7496:33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

svika, men stupna på sin post, per
bildligt sagt man haver "förföring-
en gjort loss."

v. 8. Vid slaggaus blang den muntra,
jag diktar denna sång, när 10-timmars-
dagen mig syntes all för lång. Vid sång-
ens toner sorgen, man finfligt slår
ihjäl, ej själve ingenjören oss för-
des, gå förnuår.

v. 8. Vårt bord vi finga duka bland
kärnor grus och sten; och sitta lik-
som Turkar all med korslagda
ben. Schampagne fick vi häm-
ta ur källans friska språng,
därtill en bröd och pläskbit vi
äta utan tvång.

v. 9. Vår bolster var av råghalm ej fö-
ga mjuk och len, på den vi finga

68.)
hvila var matt förutän men. Ej ejde-
lunen svälte omkring vår slotta
kropp; fy många hadde liggat, när
sam vi stego upp.

n. 10. Sen hände var månad vi var
avläring fick; och sedan intill Stock-
holm man hela laget gick; då
blev det ljud i skällan, det räps
fyll andra dan, fylls alla mynt i
"Plyskan" man lemnat kvad i stän.

n. 11. Att fria till en Fröken oppå en
Stockholmskrag, det kallas rallarin
slantar, minskare jag vet det nog.
Men så var rallartinet i mina
unga år, men lycklig är den yng-
ling, som ej till kragen går.

n. 12. Ack, hör Ni gode herrar, sam uti
Sverige går, Ni känner ej det minste

69.)

ACC. N.R. M. 7496:35.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

vad rallarin lida får. Gå ner i berg-
ens schackor, där roten bränner het;
då stolta isermagen ej bliver ock
för fet.

v. 13. När ungdomsblodet svalkats,
då längtar rallarin hem till Små-
lands furuskogar, en känsla får
var lem. I gröna lunden äter han
träffa vill sin ^{mö} älskade jorden den ej fam-
nat och graven täckts av snö.

v. 14. Kan ske du blir, som många mis-
känder på den ort, där du nått barn-
domsskorna, vad ont har du väl gjort?
Men låt ej modet falla, slå sorger-
na ihjäl, och vör i grund och botten
en gläder rallarsjäl!

v. 15. Nu slutar jag min visa, att den
ej blir förläng, Ni skall få veta ^{mä}

20.)

ACC. N:R. M. 7496:36.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ra helt visst en annan gång. Ty kallaren
han bliver förviska Hinnlens son;
men alla Sörmlandsbönder de
drivas därifrån.

Författad på söndagen den 1. augusti
1898 i en barack vid "Stockholm - Ny-
näs" järnvägsbygge. C. V. --- g.
Obs! Att jag för en gång skull begit
mig friheten att på vers mer skriva
mina upplevelser ur kallarlivet för
Ni benäget överse! Vi har ju f.ö. i arki-
vet min s. k. "Jälvbiografi."
N:o 21.

Nu följer en kort kallarevisa författad av "Blinda Calle". Han var f. d. kallare; men då han skulle bända en